

ukázat, ale ať si nemyslím, že pojedu. Každý den jsem hlídal nohu, do týdne trochu splaskla a měl jsem radost, že už je asi zdravá. Ve středu před Brnem si pan profesor nohu prohlídl a řekl, že to nestojí za nic a že ještě nejméně týden zinkoklih. Umluvil jsem ho, že mi ten futrál udělal menší, takže jsem vlastně měl takovou zinkoklihovou holínku. Mechanik Rosa mi ve fabrice vlastnoručně vyrobil berle a s těmi jsem vyrazil do Brna. Zajel jsem slušné tréninkové časy s dvěstěpadesátkou i s půllitrem, nemohl jsem ovšem sám odstartovat. S pořadatelem jsem si vyjednal cizí pomoc, že mě mechanici roztlačí z poslední řady. Před závodem jsme ohřáli motorku, já o berlích přišel ke startu a nasedl jsem. Před startem dvěstěpadesátek přišly mraky a začalo jemně pršet. Stál jsem na startu jako poslední, tedy padesátý čtvrtý jezdec, u mně dva mechanici — Pepík Lebeda a Václav Rosa, žádný z nich už nežije. Zapovídali se spolu a najednou svítí zelená! Všichni jedou, jenom já ne.

„Krucifix, chlapi, tlačte, vždyť už se jede!“

Strčili do mne, motorka naskočila a spolehlivě poslední jsem se ztrátou tak čtyřiceti metrů odjel od startu. Jenže — ti první v chumlu jeli jako na jehlách, bylo mokro a v Bosonohách byla tehdy ještě dlažba! Jak jsem letěl s odstupem za nimi, jediný jsem si všiml, že asi dvě stě metrů před Bosonohami přestaly motorky psát, kola už nedělala stopy. Ti všichni přede mnou tohle nemohli